

<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικν. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ἐξέτεινας Χριστέ, τὰς παλάμας ἐν Ξύλῳ, ἰώμενος πληγὴν, τοῦ Ἀδάμ ταῖς πληγαῖς σου· διὸ ἵκετεύω σε, τὰς πληγὰς μου θεράπευσον, ἅς ἀπέθετο, ἐν τῇ ψυχῇ μου ὁ πλάνος, καὶ ἀξιώσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία, Σωτῆρ θεραπεῦσαί σε. Σταυροθεοτοκίον. Ὅρῳσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον, πλαστούργημα; Σταυρὲ τοῦ Κόσμου φυλακτῆρ, τῶν δαιμόνων διῶκτα, τοὺς σέ κτωμένους ἐν παντί, προστασία ἄμαχον, ἀξιώσον τὸ τῆς Νηστείας διελθεῖν ὑπόλοιπον ἐν συνειδήσει καθαρᾷ, εὐθύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐνώπιον Χριστοῦ, Ξύλον εὐλογημένον. Σταυροθεοτοκίον.</p>		<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ἄπλωσες, Χριστέ, τίς παλάμες στό ξύλο, γιά νά θε- ραπαύσεις τήν πληγὴ τοῦ Ἀδάμ μέ τίς πληγές σου, γι' αὐτό σέ ἵκετεύω, θεράπευσε τίς πληγές μου, τίς ὁποῖες ἄφησε ἐπάνω στήν ψυχὴ μου ὁ πλάνος, καὶ ἀξιώσέ με μέ προσευχὴ καὶ νηστεία, Σωτήρα, νά μέ θεραπεύσεις. Σταυροθεοτοκίο. Βλέποντάς σε, Χριστέ, ἡ παναμόλυντη Μητέρα σου νεκρὸ ἀπλωμένο ἐπάνω στό Σταυρὸ φώναζε· Υἱέ μου, πού μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν ἔχεις ἀρχή, τί εἶναι ἡ ἀνέκφραστη αὐτὴ φροντίδα σου, μέ τήν ὁποία ἔσωσες, Εὐσπλαχνε, τό δημιούργημα τῶν ἀμόλυντων χειρῶν σου; Σταυρέ, πού εἶσαι φύλακας τοῦ κόσμου, καὶ διώκτης τῶν δαιμόνων, ἐμᾶς πού σέ κατέχουμε ὡς προστασία ἀνίκητη γιά κάθε τί, ἀξιώσέ μας νά περάσουμε τήν ὑπόλοιπη Νηστεία μέ καθαρὴ συνείδηση, κατευθύνον- τας τίς ψυχές μας πρὸς τόν Χριστό, ὦ Ξύλο εὐλογημένο. Σταυροθεοτοκίο.</p>
--	--	--

<p>Ἄγνη Παρθένε καὶ σεμνή, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὅτε παρέστης τῷ Σταυρῷ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, μὴ φέρουσα ὄραν τὰς παροινίας τῶν ἐχθρῶν, ἐκραύγαζες ὀδυνωμένη μητρικῶς· Πῶς φέρεις, ὦ Φιλάνθρωπε, τὰς πάντων ἀπειλάς; Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικά ῥοδαί. ᾠδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-128). ᾠδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν...» (Συλλειτουργικόν. Σελ. 128-130). ᾠδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 130-135). ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. ᾠδὴ Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). ᾠδὴ Δ'. Ε'. (Τοῦ Μηναίου). ᾠδὴ Ε'. Τοῦ Τριωδίου. Ὁ ἐκτείνας οὐρανὸν ὡσεὶ δέρον ἐξέτεινας,</p>		<p>Ἄγνη Παρθένε καὶ σεμνή, ἡ δόξα τῶν Ἀγγέλων, ὅταν στάθηκες κοντὰ στὸν Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπεις τοὺς ἐξευτελιστικούς τρόπους τῶν ἐχθρῶν, κραύγαζες πονώντας ὡς Μητέρα· Πῶς ὑποφέρεις, Φιλάνθρωπε τίς ἀπειλὲς ὅλων; Δόξα στῇ μεγαλοψυχίᾳ σου.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές ᾠδές. ᾠδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-128). ᾠδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν...» (Συλλειτουργικό. Σελ. 128-130) ᾠδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελίδα. 130-135). ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. ᾠδὴ Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). ᾠδὴ Δ'. Ε'. Τοῦ Μηναίου), ᾠδὴ Ε'. Τοῦ Τριωδίου. Ἐσὺ πού ἄπλωσες τὸν Οὐρανὸ σὰν δέγμα, ἄπλωσες</p>
---	--	--

τὰς παλάμας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε· διὸ ἵκετεύω σε, κατατεινόμενον ἐχθροῦ με, ταῖς ἐπιηρείαις οἰκτείρησον.

Ἀφύπνωσας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, ἐργήγορσιν, σωτηρίας ἡμῖν παρεχόμενος, τοῖς κειμένοις Κύριε, ἐν κατωτάτῳ ἀπωλείας· ὅθεν σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Πάθους σου, τὴν ἡμέραν ἰδεῖν καταξίωσον, τοὺς δούλους σου, φωτισθέντας καρδίας φαιδρότητι, καὶ τὴν ζωηφόρον σου, Σωτῆρ Ἀνάστασιν ὑμνοῦντας, τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅρῳσά σε, ἐν σταυρῷ ἠρτημένον ἢ Πάναγνος, ἡλάλαζε, τετρωμένη τὰ σπλάγχνα καὶ ἔλεγε· Διὰ σπλάγχνα Κύριε, σῶν οἰκτιρισμῶν παθεῖν ἠνέσχου, πᾶσι παρέχων ἀπάθειαν.

Εἰρμός ἕτερος.

Ἐν Σταυρῷ Φιλάνθρωπε τὰς χειρὰς σου, ἤπλωσαν, ἤλωσαν, νύξαντες καὶ τὴν Πλευράν, τῇ λόγῃ Ἰουδαῖοι, καὶ φέρεις πάντα Χριστέ, ἵνα ἡμεῖς σωθῶμεν.

Εύλου βρώσει τέθνηκέ ποτε ὁ Ἀδάμ, πάλιν δὲ εὔρατο, ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν, δι' ἧς Οἰκτίριμον, ἐπαπολαύει τρυφῆς, ἔνδον τοῦ Παραδείσου.

Δόξα...

Μονάδα τῇ φύσει σε, Τριάς ἀνυμνῶ, ἄναρχον, ἄκτιστον, ἀρχικὴν βασιλικὴν, ὑπερτελῆ Ἐνάδα,

τίς παλάμες σου ἢ Σταυρό, Ἰησοῦ ὑπεράγαθε· Γί' αὐτό σέ ἵκετεύω, λυπήσου ἐμένα πού ταλαιπωροῦμαι ἀπὸ τίς ἐπιδράσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Κοιμήθηκες (πέθανες) ἐπάνω στὸν Σταυρό, Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, δίνονοντας νηφαλιότητα (ἀγρυπνία) σ' ἐμᾶς πού βρισκόμασταν στὸ βάθος τῆς ἀπωλείας· Γί' αὐτό μέ πίστη σέ δοξάζουμε.

Καταξίωσέ μας νά δοῦμε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάθους σου, καὶ τὴν Ἀνάστασή σου, Σωτήρα, πού φέρνει τὴ ζωὴ, σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου, ἀφοῦ φωτισθοῦμε μέ τὴ λαμπρότητα τῆς καρδιάς, ὑμνώνοντας τὴ δύναμη τῆς Βασιλείας σου.

Σταυροθεοτοκίο.

Βλέποντάς σε κρεμασμένο σέ Σταυρό ἢ Πάναγνη θρηνολογοῦσε πληγωμένη στά σπλάγχνα καὶ ἔλεγε· Ἀνέχθηκες, Κύριε, νά πάθεις ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τῆς συμπάθειάς σου προσφέροντας σέ ὅλους τὴν ἀπάθεια.

Εἰρμός ἄλλος.

Σέ Σταυρό ἄπλωσες τὰ χέρια σου, Φιλάνθρωπε, σέ κάρφωσαν πληγώνοντας καὶ τὴν πλευρά σου μέ τὴ λόγῃ οἱ Ἰουδαῖοι· Καὶ ὑποφέρεις τὰ πάντα, Χριστέ, γιὰ νά σωθοῦμε ἐμεῖς.

Ὁ Ἀδάμ πέθανε διότι ἔφαγε τὸν ἀπαγορευμένο καρπό, ἀλλὰ πάλι μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ βρῆκε ζωὴ, μέ τὴν ὁποία ἀπολαμβάνει τὴν ἀπόλαυση μέσα στὸν παράδεισο.

Δόξα...

Ἐσένα ὑμνῶ, Ἁγία Τριάδα, ὡς Μονάδα στή φύση, πού εἶσαι χωρὶς ἀρχή, ἄκτιστη, ἐξουσιαστική, βασιλική,

<p>Θεόν καὶ φῶς καὶ ζωὴν, δημιουργὸν τοῦ Κόσμου.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐν τῇ ὑπερφυεῖ σου κυήσει, Ἄγνη, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀσπόρως τίκτεις, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Τὸν Σταυρὸν τὴν Λόγῃν καὶ τοὺς Ἴηλους σου, σέβομαι Δέσποτα· δι' αὐτῶν γὰρ τῆς φθορᾶς, ἡμᾶς ἀπελυτρώσω, ἐν τῷ σῶ πάθει Χριστέ, ἀπαθανατισθέντας.</p> <p>Ὁ Εἰρμός</p> <p>«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ μέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου».</p> <p>Ὡιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Μηναίου.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).</p> <p>Μαρτυρικόν. Τοῦ ἤχου.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδὴ Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Τριῶδιον.</p> <p>Ἦμβλυνας τοῦ πονηροῦ Σῶτερ τὰ κέντρα, καθηλούμενος ἥλοις ἐν ξύλῳ, ἀκανθῶν διάδημα, ἀνεδύσω χλευαστικῶς, ἐκριζῶν τῆς παραβάσεως τὴν ἀκανθαν· διὸ ἀνυμνοῦντές σοι κραυγάζομεν·</p>		<p>ὑπερέλεια Ἐνότητα, Θεὸς καὶ φῶς καὶ ζωὴ, καὶ Δημιουργός τοῦ κόσμου.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Κατὰ τὴν ὑπερφυσικὴ ἐγκυμοσύνη σου, Ἄγνη, σαφέστατα καταργήθηκαν οἱ νόμοι τῆς φύσεως· Γι' αὐτὸ χωρὶς ἄνδρα γεννᾷς τὸν Θεό, πού γεννήθηκε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Προσκυνῶ τὸν Σταυρό, τὴ Λόγῃ καὶ τὰ Καρφιά σου, Κύριε, γιατί μέ αὐτὰ μᾶς λύτρωσες ἀπὸ τῆ φθορά κατὰ τὸ Πάθος σου, ἀφοῦ γίναμε ἀθάνατοι.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ἐμένα πού ξαγρυπνῶ ἀπὸ τῆ νύχτα, Φιλάνθρωπε, φώτισά με σέ παρακαλῶ καὶ ὀδήγησε κι ἐμένα στὰ προστάγματά σου, καὶ δίδαξέ με, Σωτήρα, νά κάνω τὸ θέλημά σου.</p> <p>Ὡιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Μηναίου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).</p> <p>Μαρτυρικό. Τοῦ ἤχου.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116).</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδὴ Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Τριῶδιο.</p> <p>Στόμωσες τὰ καρφιά τοῦ πονηροῦ, Σωτήρα, ὅταν καρφωνόσουν μέ καρφιά στό ξύλο· Φόρεσες στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια κοροϊδευτικά ξεριζώνοντας τὸ ἀγκάθι τῆς παραβάσεως· Γι' αὐτὸ ἀνυμνώντας σου φωνάζομε· Ἄς</p>
--	--	--

Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦπλωσας ἐπὶ Σταυροῦ Χριστὲ παλάμας, τὸ ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, καὶ τῆ λόγχη τὴν σὴν Πλευράν, κεντηθῆναι κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμῖν, πηγὴν φωτισμοῦ τοῖς ἀναμέλπουσιν· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρεῖθροις εὐσπλαχνίας σου Οἰκτίρμον, ἀποκάθαρόν μου τὴν καρδίαν, ἀμαρτίας δήγματι, σπιλωθεῖσαν καὶ ποταμούς, κατανύξεως πηγάζειν με ἀξίωσον, Χριστὲ Ἰησοῦ, ἵνα κραυγάζω σοι· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε τὸ θεῖον Μάννα κεκτημένην, τῆς Θεότητος ἔγνωμεν Κόρη, κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θείαν ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός Ἑτερος.

Σταυροῦται ὁ Χριστός, καὶ ζωούμενος ἐγὼ συμπάλλω τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ κόσμος ἐκ φθορᾶς, τῆ σταυρώσει σου ῥυσθεῖς, συμπάλλει τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

δοξολογεῖ ἡ κτίσις ὅλη τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἄπλωσες, Χριστέ, ἐπάνω στὸν Σταυρὸ τίς παλάμες συγκεντρώνοντας τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ σέ γνωρίσουν, καὶ καταδέχθηκες νὰ πληγωθεῖς μὲ τὴ λόγχη ἢ πλευρά σου, ἀναβλύζοντας πηγὴ φωτισμοῦ, γιὰ μᾶς πού ψάλλουμε· Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίσις ὅλη τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μέ τὰ ρεύματα τῆς εὐσπλαχνίας σου, Ἐλεῆμον, καθάρισέ μου ἐντελῶς τὴν καρδιά πού κηλιδώθηκε ἀπὸ τό δάγκωμα, τὴν πληγὴ, τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἀξίωσέ με νὰ πηγάζω ποταμούς κατανύξεως, Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ νὰ κραυγάζω σ' ἐσένα· Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίσις ὅλη τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Σέ γνωρίσαμε ὡς στάμνα, πού κατέχει τό θεϊκὸ Μάννα τῆς Θεότητος, Κόρη, σάν Κιβωτό καὶ τραπέζι καὶ λυχνάρι, θρόνο Θεοῦ καὶ παλάτι καὶ γέφυρα, ἢ ὅποια ὀδηγεῖ πρὸς τὴ θεϊκὴ ζωὴ, αὐτοὺς πού ψάλλουν· Ἄς δοξολογεῖ ἡ κτίσις ὅλη τὸν Κύριον, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Εἰρμός ἄλλος.

Σταυρώνεται ὁ Χριστός, καὶ ἐγὼ παίρνοντας ζωὴ ψάλλω μαζί μὲ τοὺς νέους· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ κόσμος, ἀφοῦ λυτρώθηκε ἀπὸ τὴ φθορά μὲ τὴ σταύρωσή σου, ψάλλει μαζί μὲ τοὺς νέους· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

<p>Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.</p> <p>Τριάς ἰσοκλεῆς, Ὁμοούσιε Μονάς, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα, σῶσόν με τὸν πίστει ὑμνοῦντά σε.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸν τόκον τῆς ἀγνῆς, Θεοτόκου προσκυνῶ, συμψάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Ὑμῶ σου τὸν Σταυρόν, δι' οὗ σέσωσμαι Σωτήρ, συμψάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.</p> <p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Τῶν Παίδων τὴν ᾠδὴν, ἐκμιμούμενος βοῶ, συμψάλλων τοῖς Παισίν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).</p> <p>Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Τό Τριῶδιον.</p> <p>Εἶδεν Ἥλιόν τὸν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αὔρα, λεπτύνας πρότερον, σάρκα προσευχῶν, καὶ νηστειῶν ἐπιδόσεις, ὃν ζηλοῦσα ψυχὴ μου ἀπόρριπον, τῶν ἡδονῶν τὸ πάχος, ὅπως θεάσῃ τὸν ποθούμενον.</p> <p>Εὐλῶ ἀνυψώσας πρότερον, ὁ Μωυσῆς τὸν ὄφιν, Σῶτερ ἐτύπου σου τὴν ἀνύψωσιν, τὴν ἐν</p>		<p>Δοξολογοῦμε Πατέρα Υἱόν καὶ ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύριο.</p> <p>Ἁγία Τριάδα μέ τὴν ἴδια δόξα, Μονάδα μέ τὴν ἴδια οὐσία, ὁ Πατέρας, καὶ ὁ Υἱός καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σῶσε ἐμένα πού σέ ὑμῶ μέ πίστη</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τῆ γέννηση τῆς ἀγνῆς Παρθένου προσκυνῶ, ψάλλοντας μαζί μέ τούς νέους· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ὑμῶ τὸν Σταυρό σου, μέ τὸν ὅποιο ἔχω σωθεῖ, Σωτήρα, ψάλλοντας μαζί μέ τούς νέους· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.</p> <p>Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε, καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Μιμούμενος τὸν ὕμνο τῶν νέων φωνάζω συμψάλλοντας μαζί μέ τούς νέους· Δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).</p> <p>Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Μηναίου),</p> <p>Τό Τριῶδιο.</p> <p>Εἶδε ὁ Ἥλιος τὸν Κύριο μέσα σέ λεπτότατη αὔρα, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκανε λεπτὴ τὴ σάρκα μέ τίς ἐπιδόσεις τῶν προσευχῶν καὶ τῶν νηστειῶν· Αὐτόν ζηλεύοντας, ψυχὴ μου, ἀπόρριψε τὸ πάχος τῶν ἡδονῶν, γιὰ νά δεῖς Αὐτόν πού ποθεῖς.</p> <p>Ὅταν ἀνύψωσε προηγουμένως ὁ Μωυσῆς τὸ χάλκινο φίδι στό ξύλο, Σωτήρα, προεικόνιζε τὴν ἀνύψωσή σου</p>
--	--	--

Σταυρῶ ὑπεράγαθε, ἰοβόλου κακίας τοῦ ὄφους,
δι' οὗ ἀπελυτρώσω, πάντα τὰ ἔθνη προσκυνοῦντά
σε.

Τάφῳ ῥαθυμίας κείμενος, ἐπιβαροῦντα ἔχων,
λίθον πωρώσεως, τὸν ἀείζων μὴ συνιών, Σῶτερ,
λόγον σου, καὶ τοῦ φόβου σου μὴ αἰσθανόμενος,
οἰκτείρησόν με σῶσον, τῷ σῶ ἑλέει πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὑπερτέρα Δέσποινα, τῆς τῶν παθῶν
κακίας, δεῖξον ὑπέρτερον, τὸν δοξάζοντα
παναληθῆ Θεοτόκον σε, καὶ ὑμνοῦντα τὸν τόκον
σου ἄχραντε, τὸν ἀκαταληψία, θεοχαρίτωτε
τιμώμενον.

Εἰρμός Ἑτερος.

Σταυροῦσαι καὶ σῶζεις με, καὶ θνήσκεις καὶ
ζωοῖς ἐμέ, ὦ εὐσπλαχνίας! ὦ φιλανθρωπίας σου!
τίς εἶδε, τίς ἤκουσε, Δεσπότην ὑπὲρ δούλων
ἐλόντα θάνατον ὀρατόν; ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ,
ἀγαθότητί σου Κύριε.

Ὁ ἥλιος ἔδυσσε, σταυρούμενον ὡς εἶδε σε· πῶς
γὰρ μὴ ἔδου, τὴν ὑβριν αἰσθόμενος, τοῦ
Δημιουργοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ κτίσις πᾶσα,
συγκλονομένη τοῖς σταυρωταῖς, σιωπῶσα
ἀνεβόα· Ὅτι σὺ Θεὸς ὑπάρχεις παντός.

Δόξα...

Μόνου Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱοῦ
Πατῆρ καὶ μόνε μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα,
καὶ μόνον μόνος μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα,

στό Σταυρό, Ὑπεράγαθε, μέ τόν ὁποῖο λύτρωσες ἀπό τή
δηλητηριώδη κακία τοῦ διαβόλου, ὅλα τὰ ἔθνη πού σε
προσκυνοῦν.

Κατακείμενος στόν τάφο τῆς ραθυμίας ἔχω νά μέ
βαραίνει τήν πέτρα τῆς πωρώσεως, χωρίς νά κατανοῶ,
Σωτήρα, τόν λόγο σου, πού δίνει παντοτεινή ζωή, καί
δέν αἰσθάνομαι τόν φόβο σου· Λυπήσου με, σῶσε με μέ
τό ἔλεός σου, Πολυέλεε.

Θεοτοκίο.

Κυρία, πού εἶσαι ἀνώτερη ἀπό ὅλους ἀνάδειξέ με
ἀνώτερο ἀπό τήν κακία τῶν παθῶν, ἐμένα που σε
ἀνακηρύττω ἀληθινή Θεοτόκο, καί ὑμῶν τόν Υἱό σου,
ἀμόλυντη, ὁ ὁποῖος τιμᾶται, χωρίς νά κατανοεῖται, Χα-
ριτωμένη ἀπό τό Θεό.

Εἰρμός ἄλλος.

Σταυρώνεσαι καί μέ σῶζεις, καί πεθαίνεις καί δίνεις
σ' ἐμένα ζωή· Ὡ στήν εὐσπλαχνία σου! Ὡ στή φιλαν-
θρωπία σου! Ποιός εἶδε, ποιός ἄκουσε, Κύριος νά δέχε-
ται ὀρατό θάνατο γιά χάρη τῶν δούλων; Ἀλλά δόξα
στήν ἀνέκφραστή σου ἀγαθότητα, Κύριε.

Ὁ ἥλιος κρύφθηκε, ὅταν σε εἶδε νά σταυρώνεσαι·
Γιατί πῶς νά μὴν ἔσβηνε, ὅταν ἀντιλήφθηκε τόν
ἐξευτελισμό τοῦ Δημιουργοῦ του, καθώς καί ἡ κτίση
ὅλη, ἐνῶ συγκλονιζόταν φώναζε σιωπώντας στοὺς
σταυρωτές· Ὅτι Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός τοῦ παντός.

Δόξα...

Ἐσύ Πατέρα τοῦ Μόνου Μονογενοῦς Υἱοῦ, κι ἐσύ
μόνε (Λόγε), φῶς καί λάμψη τοῦ μόνου φωτὸς, κι ἐσύ
μόνο μέ μοναδικό τρόπο ἅγιο Πνεῦμα τοῦ μόνου Θεοῦ,

Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς μονάς ἁγία,
σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με
Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν
ἄληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς
μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ
τικτόμενον προσκύνει· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δι' ἡμᾶς ὑπέστη σου, ἕκαστον μέλος πάθημα,
πυγμὴν ἢ κάρα, ἢ ὄψις ῥαπίσματα, αἱ χεῖρες
προσηλώσεις, καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην, καὶ τὰ
ἐξαιρετὰ τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ,
εὐσπλαχνία σου, Σωτῆρ ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος,
Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ
γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ
γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως
μεγαλύνομεν».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν
Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον
καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν
Χερουβίμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σε-
ραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν,
τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

τοῦ Κυρίου, πού εἶσαι ἀληθινὰ Κύριος, ὦ Τριάδα ἁγία
μονάδα, σῶσε ἐμένα πού σέ θεολογῶ (σέ ἀνακηρύττω
Θεό).

Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα τῆς γεννήσεώς σου μέ γεμίζει μέ
ἐκπληξη, Παναμόλυντη· Πῶς συνέλαβες χωρὶς ἄνδρα
τόν ἀσύλληπτο; Πές πῶς μένεις Παρθένος, ἐνῶ γέννη-
σες ὡς Μητέρα; Ἀφοῦ δεχθεῖς τὸ ὑπερφυσικό, προσκύ-
νησε Αὐτόν πού γεννιέται· Γιατί ὅσα θέλει μπορεῖ καὶ
νά τὰ κάνει.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Γιὰ χάρη μας δέχθηκε κάθε μέλος σου πάθημα·
Πυγμὴ τὸ κεφάλι, τὸ πρόσωπο ῥαπίσματα (χαστούκια),
τὰ χεῖρια καρφώματα, καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην καὶ τὰ
ἐξαιρετικά παθήματα τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ δόξα στήν
ἀνέκφραστη εὐσπλαχνία σου, Σωτήρα μας.

Ὁ Εἰρμός.

Ἡ γέννηση μετὰ ἀπὸ σύλληψη, χωρὶς μεσολάβηση
συζύγου, εἶναι ἀνεξήγητη, ἢ ἐγκυμοσύνη Μητέρας
ἀνύπανδρης δέν ἐπέφερε φθορὰ τῆς παρθενίας· Διότι ἡ
γέννηση τοῦ Θεοῦ ἀνακαινίζει τοὺς φυσικούς νόμους·
Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ γενιές, ὡς Μητέρα, Νύμφη τοῦ Θεοῦ,
σέ μεγαλύνουμε ὀρθόδοξα.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινὰ, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεο-
τόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυντη,
καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χε-
ρουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἔνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού
γέννησες χωρὶς φθορὰ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγμα-
τική Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

<p>Μικρή Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνων). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Μικρά Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ὁ μετὰ ληστῶν, ἐν Σταυρῷ προσπαγεῖς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῷ μῶλωπί σου, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ιασάμενος, μὴ παρίδης με νοητοῖς ὁδοστάταις, καὶ λησταῖς ἀσωμάτοις ἐμπεσόντα, καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθέντα, καὶ χαλεπῶς τραυματισθέντα, παρὰ μηδενὸς δὲ τῶν ὀσίων, ἰαθῆναι δυνάμενον· ἡμίθνητος γάρ εἰμι, βραχύτατον ἔχων ζωῆς λείψανον, τὴν εἰς σέ μόνην ἐλπίδα, τὸν καὶ νεκροῖς ζωὴν παρέχοντα, ἀλλὰ κατάδησόν μου τὰ τραύματα, τὴν σὴν ἐπιστάξας μοι χρηστότητα, μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς).</p> <p>Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα</p>		<p>Μικρή Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40). Φωταγωγικό τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνων). (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Μικρή Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἐσύ πού καρφώθηκες στὸν Σταυρό μαζί μέ τούς ληστές, Χριστέ Θεέ μου, καὶ θεράπευσες τὴν ἀνθρώπινη φύση μέ τὰ τραύματά σου, μὴ μέ παραβλέψεις ἐμένα, πού ἔπεσα σέ πνευματικούς κακοποιούς πού ἐνεδρεύουν στούς δρόμους καὶ σέ ἀσωμάτους ληστές, καὶ ἀπογυμνώθηκα ἀπό τὴν ἀρετὴ ἀπ' αὐτούς, καὶ τραυματίσθηκα βαριά, καὶ δέν μπορῶ νά θεραπευθῶ ἀπό κανένα ἀπό τούς ἀφιερωμένους σ' ἐσένα· Γιατί εἶμαι μισοπεθαμένος καὶ ἔχω μικρὸ λείψανο (ἀπομεινάρι) ζωῆς, τὴν ἐλπίδα σ' ἐσένα μόνο, ὁ ὁποῖος προσφέρεις ζωὴ καὶ στούς νεκρούς· Ἀλλὰ ἐπίδεσέ μου τὰ τραύματα στάζοντας ἐπάνω μου σάν βάλσαμο τὴ δι- κή σου ἀγαθότητα, μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς).</p> <p>Πῶς νά σᾶς ὀνομάσουμε, Ἅγιοι; Χερουβίμ; (Ναί), διότι ἐπάνω σ' ἐσᾶς ἀναπαύθηκε ὁ Χριστός. Σεραφίμ; Διότι ἀκατάπαυστα τὸν δοξάσατε. Ἀγγέλους; Διότι πε-</p>
---	--	--

ἀπεστράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλά ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν δίχα πόνου, καὶ φθορᾶς τέτοκε, πῶς σε ὁ ἄνομος δῆμος καὶ ἀχάριστος, σπλάγχνον ἐμόν, Ἰησοῦ γλυκύτατε, σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί λοιπά.
(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καί εὐθέως αἱ Ὁραι.

ΩΡΑ Α'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147).

ΩΡΑ Γ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153).

ΩΡΑ. ΣΤ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160).

Εἰς τὴν Τριθέκτην.

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.

Ὑπερῦμνητος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ σαλεύων τὴν γῆν, εἰς τὸ ἐπιστρέψαι, καὶ σωθῆναι τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν στερεῶν

ριφρονήσατε τὸ σῶμα. Δυνάμεις; Ἐνεργεῖτε μέ τὰ θαύματα. Πολλά εἶναι τὰ ὀνόματά σας καὶ μεγαλύτερα (περισσότερα) τὰ χαρίσματα· Πρεσβεύσατε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίον.

Ὡ τί παράδοξο θαῦμα! Ὡ μυστήριο καινούριο! Ὡ φρικτό ἐγχείρημα (τόλμημα)! ἔλεγε ἡ Παρθένος, ὅταν σέ εἶδε στὸν Σταυρὸ κρεμασμένον ἀνάμεσα σέ δύο ληστές, ἐσένα τὸν ὁποῖο γέννησε χωρὶς πόνου καὶ χωρὶς νά φθαρεῖ· Πῶς ὁ ἄνομος καὶ ἀχάριστος λαὸς σέ κάρφωσε στὸ Σταυρὸ, σπλάγχνο μου, Ἰησοῦ γλυκύτατε;

Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί τὰ ὑπόλοιπα.
(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καί ἀμέσως οἱ Ὁρες.

ΩΡΑ Α'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 139 -146-147).

Γ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153).

ΣΤ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160).

Τριθέκτη.

Τροπᾶριο τῆς Προφητείας.

Εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ὕμνους, Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ πού σαλεύεις τὴ γῆ, γιὰ νά ἐπιστρέψουν καὶ νά σωθοῦν αὐτοὶ πού κατοικοῦν σ' αὐτήν, καὶ πάλι τὴ

αὐτήν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καὶ ἄφατον
εὐσπλαχνίαν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Προκείμενον.

Ἔλεος καὶ κρίσιν ἄσομαί σοι, Κύριε.

Στίχ. Ψαλῶ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΜΕ', 11-17)

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ, ὁ
ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα· Ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν
υἰῶν μου, καὶ περὶ τῶν θυγατέρων μου καὶ περὶ
τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Ἐγὼ
ἐποίησα τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς, ἐγὼ τῇ
χειρὶ μου ἐστερέωσα τὸν οὐρανόν, ἐγὼ πᾶσι τοῖς
ἄστροις ἐνετείλαμην, ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ
δικαιοσύνης βασιλέα, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ
εὐθεῖαι, οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν
αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει, οὐ μετὰ
λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος Σαβαώθ.
Οὕτω λέγει Κύριος· Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ
ἐμπορεία Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ Σεβωεῖμ ἄνδρες
ὑψηλοὶ ἐπὶ σὲ διαβήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται
δοῦλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι
χειροπέδαις, καὶ διαβήσονται πρὸς σέ, καὶ
προσκηνήσουσί σοι, καὶ προσεύξονται ἐν σοί, ὅτι
ὁ Θεὸς ἐν σοί ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σου. Σὺ
γὰρ εἶ Θεός, καὶ οὐκ ἠδαιμεν. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ

σταθεροποιεῖς, ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς σου ἀγαθότητας καὶ
ἀπὸ ἀνέκφραστη εὐσπλαχνία· Μέ τις πρεσβεῖες τῆς Θε-
οτόκου ἐλέησέ μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Προκείμενο.

Τὸ ἔλεός σου καὶ τὴ δικαιοσύνη σου θά ὑμνήσω γιὰ
τὴ δόξα σου, Κύριε.

Στίχ. Θά σέ δοξολογήσω καὶ θά κατανοήσω ποιός
εἶναι ὁ ἀμόλυντος δρόμος σου.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΜΕ' . 11-17).

Ἔτσι λέγει ὁ Κύριος ὁ Θεός, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἅγιος
Θεός τοῦ Ἰσραὴλ· Θά μέ ἐρωτήσετε γιὰ τοὺς υἰοὺς μου
καὶ τίς θυγατέρες μου (γιατί τοὺς φέρομαι ἔτσι); Θά μοῦ
δώσετε ἐντολές γιὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μου; Ἐγὼ δη-
μιούργησα τὴ γῆ καὶ ἔπλασα τὸν ἄνθρωπο ἐπάνω σ'
αὐτήν, ἐγὼ μέ τό παντοδύναμο χέρι μου στερέωσα τὸν
οὐρανό, καὶ ἔδωσα ἐντολή γιὰ τίς θέσεις ὅλων τῶν
ἄστρον· Ἐγὼ ἀνέδειξα αὐτόν (τόν Κῦρο) βασιλιά ὡς
ὄργανο τῆς δικαιοσύνης μου, καὶ ὅλες οἱ ἐνέργειές του
θά εἶναι εὐθεῖες, ἀνεμπόδιστες. Αὐτός θά οἰκοδομήσει
τὴν πόλιν μου, καὶ θά ἐπιστρέψει τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ
λαοῦ μου, χωρὶς λύτρα οὔτε μέ δῶρα, εἶπε ὁ Κύριος τῶν
δυνάμεων, ὁ Παντοκράτορας. Ἔτσι λέγει ὁ Κύριος· Οἱ
κόποι τῆς Αἰγύπτου καὶ τὰ κέρδη ἀπὸ τό ἐμπόριο τῶν
Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ὑψηλοὶ, οἱ ρωμαλαῖοι, ἀπὸ τῆ
Σεβωεῖμ θά ἔλθουν σ' ἐσένα καὶ θά εἶναι δοῦλοι σου,
καὶ θά ἀκολουθοῦν πίσω σου δεμένοι μέ χειροπέδες, καὶ
θά ἔλθουν σ' ἐσένα, Ἰερουσαλήμ, καὶ θά σέ προσκυνή-
σουν, καὶ θά προσευχηθοῦν ἐκεῖ σ' ἐσένα· Γιατί ὁ Θεός

Σωτήρ. Αισχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πορεύσονται ἐν αἰσχύνῃ. Ἐγκαινίζεσθε πρὸς με, νῆσοι. Ἰσραὴλ σῶζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον, οὐκ αἰσχυνθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐντραπῶσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σὲ ἐλθέτω.

Στίχ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ΣΤ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Ε'. ΕΒΟΜΑΔΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

εἶναι σ' ἐσένα, καὶ δὲν ὑπάρχει Θεὸς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε. Πράγματι Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἐμεῖς δὲν τὸ γνωρίζαμε, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ὁ Σωτήρας. Θὰ ἐξευτελισθοῦν καὶ θὰ ντροπιασθοῦν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐχθρικές διαθέσεις ἀπέναντί του, καὶ θὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὴν καταισχύνη, (στὴν ὁποία καὶ θὰ παραμείνουν). Ἐλᾶτε σ' ἐμένα καὶ γίνετε καινούρια κτίση, εἰδωλολάτρεις κάτοικοι τῶν νησιῶν καὶ τῶν παραλίων. Οἱ Ἰσραηλίτες θὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν Κύριο μέ σωτηρία αἰώνια, δὲν θὰ ντροπιασθοῦν στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων, λέγει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτορας.

Προκείμενο.

Κύριε, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου ἄς ἐλθει σ' ἐσένα.

Στίχ. Μὴ γυρίσεις μέ ἀποστροφή τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μένα.

Καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῆς ΣΤ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Ε'. ΕΒΟΜΑΔΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

<p>Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου).</p> <p>Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ, σοῦ τῶν θείων ἐντολῶν ἐξερχόμενος, καί πρὸς τὰ πάθη τῆς Ἱερικῶ καταντήσας, τῇ δόξῃ τῆς ἀτιμίας, τῶν βιωτικῶν μολυσμάτων κατασυρθείς, λησταῖς περιέπεσον τῶν λογισμῶν, τῆς υἰοθεσίας καί χάριτος, τὸν χιτῶνα ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθείς, καὶ ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατάκειμαι. Ἱερεὺς δὲ παρῶν, καὶ τὸ πτώμα κατιδῶν, οὐ προσέσχε. Λευῖτης, καὶ αὐτὸς βδελυξάμενος, ἀντιπαρῆλθέ μοι. Σὺ δὲ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου ἀφράστως σαρκωθείς, τῇ ἐκχύσει τοῦ σωτηρίου, καὶ ἐκουσίως ἐκ πλευρᾶς σου, ἐκχυθέντος Αἵματος καὶ ὕδατος, ὡς ἔλαιον ἐπιστάξας Χριστὲ ὁ Θεός, τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων μου, τῇ μοτώσει περισφιγξον, καὶ πρὸς οὐράνιον συγκαταρίθμησον χῶρον, ὡς εὐσπλαχνος. (Δίς).</p> <p>Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Βουλήν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριήλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος, καὶ φθεγγόμενος. Χαῖρε γῆ ἄσπορε, χαῖρε βάτε ἄφλεκτε, χαῖρε βάθος δυσθεώρητον, χαῖρε ἢ γέφυρα, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἢ μετάγουσα, καὶ κλίμαξ ἢ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο, χαῖρε θεία στάμνε, τοῦ μάννα, χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς, χαῖρε Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.</p>		<p>Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου).</p> <p>Ὅπως ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ βγαίνοντας ἀπὸ τίς δικές σου θεϊκές ἐντολές, καὶ φθάνοντας στὰ πάθη, πού ἀντιπροσωπεύει ἡ Ἱερικῶ, παρασυρμένος στὴν ἀτιμη δόξα τῶν βιωτικῶν μολυσμάτων, περιέπεσα στοὺς ληστές τῶν κακῶν λογισμῶν καὶ μέ γύμνωσαν αὐτοὶ ἀπὸ τὸ χιτῶνα τῆς υἰοθεσίας καὶ τῆς θείας χάριτος, καὶ ἐξ αἰτίας τῶν πληγῶν βρίσκομαι πεσμένος σάν ἄψυχος. Καὶ ὁ Ἱερέας περνώντας ἀπὸ κοντὰ καὶ βλέποντας τὸ ζωντανὸ πτώμα, δέν μέ πρόσεξε· Ὁ Λευῖτης καὶ αὐτὸς σιχάθηκε καὶ μέ προσπέρασε. Ἐσὺ ὁμῶς Κύριε, πού πῆρες σάρκα μυστηριωδῶς ἀπὸ τὴν Παρθένο, μέ τὴ ροή τοῦ σωτηρίου σου αἵματος καὶ νεροῦ, πού χύθηκαν ἀπὸ τὴν πλευρά σου θεληματικά, στάζοντας σταγόνες σάν λάδι, Χριστέ Θεέ μου, ἀπὸ τίς οὐλές (τὰ σημάδια) τῶν τραυμάτων σου ἐπίδεσέ με μέ τὸν ἐπίδεσμό σου, καὶ βάλε με στὴν οὐράνια χώρα, ὡς εὐσπλαχνος. (Δίς).</p> <p>Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, δέν σὲ ἀρνήθηκαν, δέν ἀποστάτησαν ἀπὸ τίς ἐντολές σου· Μέ τίς δικές τους πρεσβείες ἐλέησέ μας.</p> <p>Ἀποκαλύπτοντας σ' ἐσένα, Κόρη, τὴν προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ, ὁ Γαβριήλ παρουσιάσθηκε χαιρετώντας σε καὶ λέγοντας· Χαῖρε γῆ ἄσπαρτη χαῖρε βάτε ἄκαυτη· Χαῖρε βάθος (ταπεινώσεως), πού πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ τὸ διακρίνει κανεὶς· Χαῖρε ἐσὺ ἢ γέφυρα, πού ὀδηγεῖς στοὺς οὐρανοὺς· Χαῖρε πανύψηλη σκάλα, τὴν ὁποία εἶδε ὁ Ἰακώβ· Χαῖρε θεϊκὴ στάμνα τοῦ Μάννα· Χαῖρε ἐσὺ πού εἶσαι ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν κατάρα· Χαῖρε ἢ ἐπανόρθωση τοῦ Ἀδάμ (ἀπὸ τὴν πτώση), ὁ Κύριος</p>
---	--	---

Φαίνη μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγη ῥήματα ὑπερ ἄνθρωπον; μέτ' ἐμοῦ ἔφης γάρ, τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκηνώσειν ἐν τῇ μήτρᾳ μου, καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρίον εὐρύχωρον, καὶ τόπος ἀγιάσματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ ἐπιβαίνοντος; Μὴ με δελεάσης ἀπάτη· οὐ γὰρ ἔγνω ἡδονήν, γάμου ὑπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν παῖδα τέξομαι;

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον διαπράττεται, τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθέσι ῥήμασι, Παναγία ὑπεράμωμε. Ἡ δὲ ἐβόησε· Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ῥήμά σου, καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγη, τὸν ἄνθρωπον ὡς ὁ μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβῶν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος, ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν, ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται. Εὐφραίνεσθω ἡ Κτίσις, χορευέτω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τὸ Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον, ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

εἶναι μαζί σου.

Μοῦ φαίνεσαι σάν ἄνθρωπος, λέγει ἡ ἀγνή Κόρη πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγο, καὶ πῶς λές λόγια ὑπεράνθρωπα (πού ὑπερβαίνουν τὴν ἀνθρώπινη λογική); Διότι εἶπες ὅτι θὰ εἶναι ὁ Θεός μαζί μου, καὶ ὅτι θὰ ἐγκατασταθεῖ στή μήτρα μου· Καὶ πές μου, πῶς θὰ γίνω χῶρος εὐρύχωρος, γι' Αὐτόν πού εἶναι ἀνεβασμένος στὰ Χερουβὶμ; Μὴ μέ παρασύρεις μέ ἀπάτη, διότι δέν γνώρισα ἡδονή· Δέν ἔχω μνηθεῖ στὰ μυστικά τοῦ γάμου· Πῶς λοιπόν θὰ γεννήσω παιδί;

Ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικιέται ἡ φυσική τάξη, ἀπαντᾷ ὁ Ἀσώματος (ὁ Ἄγγελος), καὶ πραγματοποιοῦνται τὰ ὑπεράνθρωπα. Πίστευε στὰ λόγια μου τὰ ἀληθινά, Παναγία Ὑπέραγνη. Καὶ ἐκεῖνη εἶπε· Ἄς γίνει σ' ἐμένα, ὅπως μοῦ εἶπες, καὶ θὰ γεννήσω τὸν ἄσαρκο, πού θὰ δανεισθεῖ σάρκα ἀπό μένα, γιὰ νά ἀνεβάσει τὸν ἄνθρωπο, ὡς ὁ μόνος δυνατός, στήν ἀρχαία ἀξία μέ τὴν ἔνωσή του μαζί μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Τό προαιώνιο μυστήριο ἀποκαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται υἱὸς ἀνθρώπου, ὥστε παίροντας τό χειρότερο, νά μοῦ μεταδώσει τό καλλίτερο. Ἐξαπατήθηκε παλαιά ὁ Ἀδάμ, καὶ ἐνῶ ἐπιθύμησε νά γίνει Θεός, δέν ἔγινε. Γίνεται ἄνθρωπος ὁ Θεός, γιὰ νά κάνει θεό τὸν Ἀδὰμ. Ἄς εὐφραίνεται ἡ κτίση, ἄς χορευεῖ ἡ φύση, διότι Ἀρχάγγελος στέκεται μέ σεβασμό μπροστά σέ Παρθένο, καὶ φέρνει τό χαῖρε, πού εἶναι ἀντίθετο μέ τὴ λύπη. Ὡ Θεέ μας, πού ἔγινες ἄνθρωπος ἀπό μεγάλη εὐσπλαχνία, δόξα σοι.

<p>Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν... (Συλλειτουργικόν.Σελ. 9-11). Προκείμενον. Οἰκτίρων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος. Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον. Ἀναγνώσματα. Γένεσις. (ΚΒ'. 11-14). Ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ Θεὸς ἐπέιραζε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν· Ἴδου ἐγώ. Καὶ εἶπε· Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἐπὶ ἓν τῶν ὀρέων, ἃν ἂν σοι εἴπω. Ἀναστὰς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωῖ, ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ, παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός, τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν, καὶ εἶπεν Ἀβραάμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· Καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον, διελευσόμεθα ἕως ῥῆδε, καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς. Ἔλαβε δὲ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαάκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἔλαβε δὲ καὶ τὸ πῦρ μετὰ χειρᾶς, καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα. Εἶπε δὲ Ἰσαάκ πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πάτερ, ὁ δὲ εἶπε· Τί</p>		<p>Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Προκείμενο. Ὁ Κύριος εἶναι εὐσπλαχνος καὶ ἐλεήμων. Στίχ. Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο. Ἀναγνώσματα. Γένεση. (ΚΒ'. 11-14). Μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ ὑπέβαλε σέ δοκιμασία ὁ Θεός τὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Ἐδῶ εἶμαι Κύριε, (καὶ ἀκούω). Καὶ τοῦ λέγει· Πᾶρε τὸν υἱὸ σου τὸν ἀγαπημένο, τὸν Ἰσαάκ, τὸν ὁποῖο ἀγαπᾷς τόσο, καὶ πήγαινε στήν ὑψηλὴν περιοχὴ καὶ πρόσφερε τὸν ἐκεῖ ὀλοκληρωτικὴ θυσία (ὀλοκαύτωμα) ἐπάνω σέ ἓνα ἀπὸ τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα θά σοῦ ὑποδείξω. Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε τό πρωῖ ὁ Ἀβραάμ, σαμάρωσε τό γαῖδουράκι του· Καὶ παρέλαβε μαζί του δύο δούλους καὶ τὸν Ἰσαάκ τὸν υἱὸ του, καὶ ἀφοῦ ἔσχισε ξύλα γιὰ τό ὀλοκαύτωμα, σηκώθηκε καὶ ὁδοιπόρησε καὶ ἦλθε στὸν τόπο πού τοῦ εἶπε ὁ Θεός κατὰ τὴν τρίτη ἡμέρα. Καὶ ὑψωσε τό βλέμμα του ὁ Ἀβραάμ καὶ εἶδε τὸν τόπο ἀπὸ μακριά· Καὶ εἶπε ὁ Ἀβραάμ στοὺς δούλους του· Καθίστε ἐδῶ μαζί μέ τό γαῖδουράκι, καὶ ἐγὼ καὶ τό παιδί θά πᾶμε ὡς ἐκεῖ, καὶ ἀφοῦ προσκυνήσουμε θά ἐπιστρέψουμε, σ' ἐσᾶς. Καὶ πῆρε ὁ Ἀβραάμ τὰ ξύλα γιὰ τὴ θυσία καὶ τὰ τοποθέτησε ἐπάνω στὸν Ἰσαάκ τὸν υἱὸ του· Καὶ πῆρε στά χέρια του τὴ φωτιά καὶ τό μαχαίρι, καὶ ἐπροχώρησαν οἱ δύο μαζί. Καὶ εἶπε ὁ Ἰσαάκ στὸν Ἀβραάμ τὸν πατέρα του· Πατέρα. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Τί εἶναι παιδί μου; Καὶ τοῦ εἶπε· Νά ἡ φωτιά καὶ τὰ ξύλα,</p>
--	--	--

ἔστι τέκνον; Εἶπε δέ· Ἴδου τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ποῦ ἔστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκάρπωσιν; Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· ὁ Θεὸς ὄψεται ἐαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφοτέρω ἅμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός, καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραάμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα, καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων, καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάξαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, ὁ δὲ εἶπεν· Ἴδου ἐγώ, καὶ εἶπε· Μὴ ἐπιβάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσης αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. Καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε, καὶ ἰδοὺ, κριὸς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβέκ τῶν κεράτων, καὶ ἐπορεύθη Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ, αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν, ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραάμ δευτέρου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, λέγων· Κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος, οὗ ἔνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων

ποῦ εἶναι τὸ πρόβατο γιὰ τὸ ὀλοκαύτωμα; Καὶ εἶπε ὁ Ἀβραάμ· Ὁ Θεὸς θὰ φροντίσει μόνος γιὰ τὸ πρόβατο τῆς θυσίας, παιδί μου. Καὶ ἀφοῦ προχώρησαν οἱ δύο μαζί, ἔφθασαν στὸν τόπο ποῦ τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Καὶ ἔκτισε ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ τὸ βωμό, καὶ ἔβαλε ἐπάνω τὰ ξύλα, καὶ ἀφοῦ ἔδεσε τὰ πόδια τοῦ υἱοῦ του τοῦ Ἰσαὰκ, τὸν ἐτοποθέτησε στὸ βωμό ἐπάνω στὰ ξύλα. Καὶ ἄπλωσε ὁ Ἀβραάμ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πάρει τὸ μαχαίρι καὶ νὰ σφάξει τὸν υἱό του· Καὶ τοῦ φώναξε Ἄγγελος Κυρίου ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοῦ εἶπε· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε· Νὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ ἀκούω· Καὶ τοῦ εἶπε· Μὴν ἀπλώσεις τὸ χέρι σου ἐπάνω στὸ παιδί, καὶ μὴ τοῦ κάνεις κανένα κακό· Γιατί τώρα κατάλαβα ὅτι σέβεσαι τὸν Θεὸ καὶ δὲ λυπήθηκες τὸν υἱό σου τὸν ἀγαπητό γιὰ μένα. Καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια του ὁ Ἀβραάμ εἶδε, καὶ νά, ἓνα κριάρι ἦταν πιασμένο ἀπὸ τὰ κέρατα σὲ κάποιο φυτὸ ποῦ λέγεται Σαβέκ· Καὶ πῆγε ὁ Ἀβραάμ, καὶ πῆρε τὸ κριάρι καὶ τὸ πρόσφερε σὰν ὀλοκληρωτικὴ θυσία, ἀντὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσαὰκ. Καὶ ὀνόμασε ὁ Ἀβραάμ τὸν τόπο ἐκεῖνο ὁ Κύριος εἶδε, ὥστε νὰ λένε σήμερα οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ὁ Κύριος ἐφανερώθηκε σ' αὐτὸ τὸ ὄρος. Καὶ ἐκάλεσε ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου τὸν Ἀβραάμ γιὰ δευτέρου ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ λέγοντας· Ὁρκίσθηκα στὸν ἑαυτό μου, λέγει ὁ Κύριος, ἐπειδὴ ἐκτέλεσες τὴν ἐντολή μου, καὶ δὲ λυπήθηκες τὸν ἀγαπητό σου υἱό γιὰ χάρι μου, σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ σὲ εὐλογήσω πλούσια, καὶ θὰ πληθύνω ὑπερβολικὰ τοὺς ἀπογόνους σου, ὅπως τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὅπως τὴν ἄμμο ποῦ ὑπάρχει στὴν παραλία τῆς θάλασσας, καὶ θὰ κληρονομήσουν οἱ ἀπόγονοί

πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον, τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Προκείμενον.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε!

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Παροιμία. (ΙΖ'. 17-ΙΗ'. 5)

Ἀδελφοὶ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν· τούτου γὰρ χάριν γεννῶνται. Ἀνὴρ ἄφρων ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ, ὡς καὶ ὁ ἐγγυῶμενος ἐγγυή τὸν ἑαυτοῦ φίλον, ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων πῦρ θησαυρίζει. Φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις, ὑψῶν δὲ θύραν αὐτοῦ, ζητεῖ συντριβήν, ὁ δὲ σκληροκάρδιος οὐ συναντᾷ ἀγαθοῖς. Ἀνὴρ εὐμετάβολος γλώσση, ἐμπεσεῖται εἰς κακά, καρδιά δὲ ἄφρονος, ὀδύνη τῷ κεκτημένῳ αὐτήν, οὐκ εὐφραίνεται πατήρ ἐφ' υἱῷ ἀπαιδευτῷ, υἱὸς δὲ φρόνιμος εὐφραίνει μητέρα αὐτοῦ. Καρδιά εὐφραينوμένη εὐεκτεῖν ποιεῖ, ἀνδρὸς δὲ λυπηροῦ ξηραίνεται ὄσα. Λαμβάνοντος δῶρα ἀδίκως ἐν κόλποις, οὐ κατευοδοῦνται αἱ ὁδοί, ἀσεβῆς δὲ ἐκκλίνει ὁδοὺς δικαιοσύνης. Πρόσωπον συνετόν, ἀνδρὸς σοφοῦ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἄφρονος ἐπ' ἄκρα γῆς. Ὁργὴ πατρὶ υἱὸς ἄφρων, καὶ ὀδύνη τῇ τεκούσῃ αὐτόν.

σου τίς πόλεις τῶν ἐχθρῶν σου· Καὶ θὰ εὐλογηθοῦν διὰ μέσου τῶν ἀπογόνων σου (μέ τὸν Μεσσία) ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, γιατί ὑπάκουσες στήν ἐντολή μου.

Προκείμενο.

Πόσο μεγαλειώδη εἶναι τὰ ἔργα σου Κύριε!

Στίχ. Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο.

Παροιμίες. (ΙΖ'. 17-ΙΗ'. 5).

Οἱ ἀδελφοί σου ἄς σοῦ εἶναι χρήσιμοι στίς ἀνάγκες, στίς περιπέτειες, τῆς ζωῆς, διότι γι' αὐτό τό σκοπὸ γεννιῶνται. Ὁ ἄμυαλος ἄνθρωπος χειροκροτεῖ τὸν ἑαυτό του καὶ εἶναι εὐχαριστημένος μαζί του, ὅπως καὶ ἐκεῖνος πού γίνεται ἐγγυητὴς γιὰ τοὺς φίλους του. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ἁμαρτία χαίρεται μέ τίς φιλονεικίες, καὶ ὅποιος ἀπὸ ὑπερηφάνεια κάνει ψηλό τό σπίτι του, ἄρα καὶ τὴ θύρα του, αὐτός ἐπιζητεῖ τὴ συντριβὴ του. Ὁ σκληρόκαρδος δέν θέλει νά συναναστρέφεται μέ τοὺς ἀγαθοὺς. Ὁ ἄνθρωπος πού δέν εἶναι σταθερός στά λόγια του (λέγει-ξελέγει) θὰ περιπέσει σέ πολλά κακά. Ἡ καρδιά τοῦ ἄμυαλου δημιουργεῖ θλίψεις στόν ἑαυτό του. Δέν χαίρεται ὁ πατέρας γιὰ υἱό του ἀμόρφωτο (ἀγροῖκο) ὁ φρόνιμος ὅμως γιὸς εὐφραίνει τὴ μητέρα του. Ὅταν ἡ καρδιά εὐφραίνεται, φέρνει εὐεξία (χαρούμενη διάθεση), ὁ ἄνθρωπος ὅμως πού διαρκῶς εἶναι λυπημένος, αἰσθάνεται ξηρὰ τὰ κόκκαλά του. Ὅταν κάποιος δωροδοκεῖται κρυφά, γιὰ νά ἀδικήσει τὸν δίκαιο, δέν κα-

Ζημιούν ἄνδρα δίκαιον οὐ καλόν, οὐδὲ ὄσιον ἐπιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις. Ὅς φείδεται ῥῆμα προέσθαι σκληρόν, ἐπιγνώμων, μακρόθυμος δὲ ἀνὴρ, φρόνιμος. Ἀνοήτῳ ἐπερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται, ἐννεὸν δὲ τις ἑαυτὸν ποιήσας, δόξει φρόνιμος εἶναι. Προφάσεις ζητεῖ ἀνὴρ βουλόμενος χωρίζεσθαι ἀπὸ φίλων, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ ἐπονείδιστος ἔσται. Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεῆς φρενῶν· μᾶλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνη. Ὅταν ἔλθῃ ἀσεβῆς εἰς βάθος κακῶν, καταφρονεῖ, ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνειδος. Ὑδὼρ βαθύ λόγος ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ποταμός δὲ ἀναπηδῶν, καὶ πηγὴ ζωῆς, θαυμάσαι πρόσωπον ἀσεβοῦς οὐ καλόν, οὐδὲ ὄσιον ἐκκλίνειν τὸ δίκαιον ἐν κρίσει.

(Ἐπεταὶ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

τευοδώνονται οἱ πορεῖες τῆς ζωῆς του, καὶ ὁ ἀσεβῆς παρεκτρέπεται ἀπὸ τούς δρόμους τῆς δικαιοσύνης (καὶ ζημιώνεται ὁ ἴδιος). Τό πρόσωπο τοῦ σοφοῦ ἀνθρώπου δείχνει σύννεση, τὰ μάτια ὅμως τοῦ ἄμυαλου περιφέρονται στά πέρατα τῆς γῆς. Ὁ ἄμυαλος υἱός ἐξοργίζει τόν πατέρα του, καὶ φέρνει πόνου στή μητέρα πού τόν γέννησε. Δέν εἶναι καλό, νά ἐπιβάλλονται πρόστιμα σέ ἄνθρωπο δίκαιο, οὔτε εἶναι θεάρεστο νά σκέπτεται κανεῖς ἄσχημα γιά δίκαιους ἄρχοντες. Ὅποιος προσέχει, νά μήν ἐκφράσει λόγο σκληρό, εἶναι συνετός (γνωστικός). Καί ὁ πρᾶος ἄνθρωπος εἶναι φρόνιμος. Ἐάν κάποιος ἀνόητος ρωτᾷ σοφούς γιά νά μάθει, θά θεωρηθεῖ αὐτό σοφία, καὶ ὅποιος κάνει τόν ἑαυτό του σιωπηλό, θά θεωρηθεῖ φρόνιμος, ἔστω καί ἂν δέν εἶναι. Ἀναζητεῖ προφάσεις, αὐτός πού θέλει νά χωρισθεῖ ἀπὸ τούς φίλους του, ἀλλά πάντοτε θά εἶναι ἀξιοκατάκριτος. Δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σοφία ὁ ἄμυαλος, γι' αὐτό παρασύρεται ἀπὸ τήν ἔλλειψη συνέσεως. Ὅταν φθάσει ὁ ἀσεβῆς στό βάθος τῶν κακῶν, καταφρονεῖ τούς πάντες καί τά πάντα, ἔρχεται ὅμως ἐπάνω του ὁ ἐξευτελισμός καί ἡ ντροπή. Σάν βαθύ καί ἀνεξάντλητο νερό εἶναι ὁ λόγος στήν καρδιά τοῦ συνετοῦ ἀνθρώπου, ποταμός ἀναπηδᾷ ἀπὸ τό στόμα του καί πηγὴ ζωῆς. Τό νά θαυμάζει κανεῖς τό πρόσωπο καί τή ζωὴ τοῦ ἀσεβοῦς δέν εἶναι καλό, οὔτε εἶναι θεάρεστο νά διαστρέφει κανεῖς τό δίκαιο κατὰ τήν ὥρα τῆς δίκης.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

<p>Τό Ἑσπέρας. ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 204-212-217</p> <p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-240). Τῆ ὑπερμάχῳ... (Σελ. 307) Ε'. Στάσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 239-240).</p>			<p>Τό ἀπόγευμα. ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 204-212-217</p> <p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-240). Τῆ ὑπερμάχῳ... (Σελ. 307) Ε'. Στάσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 239-240).</p>
--	--	--	---